

ÉRTÉKES EMBEREK, RENGETEG FELADATTAL

Hosszú ideje mélyen foglalkoztat egy kérdés, melyre valamilyen formában azt hiszem mindenki keresi a választ az élete során. Ki vagyok én és mi a céлом valójában az életemben? Elsőre szürkén hangozhat az a válasz, hogy „minden ember nagyon értékes, rengeteg feladattal”, de igyekszem ebben az írásban bebizonyítani –magam számára is-, hogy soha nem volt és nem lesz értékesebb a Földön az embernél. Habár még csak egy 17 éves, fiatal lányként írom ezt a történetet, élettapasztalataim leírása és a múltamra való visszatekintésem segíthet nekem, hogy jobban megismerjem azt, aki én vagyok és talán mások számára is hasznos és tanulságos lehet. Hiszen az embernek éreznie kell, hogy soha nincs egyedül, egy kalitkába zárva a gondolataival és hogy az örömeire is ugyan úgy kíváncsiak és nyitottak a környezetében élők, mint a nehézségeire. Kamaszként még inkább azt gondolom, hogy sokat segíthet az, ha látjuk, hogy körülöttünk mások is hasonló problémákkal, nehézségekkel küzdenek, vagy akár hasonló örömeiket és élményeket élnek meg. Az ember társas lény, szüksége van a megértésre és a szeretetre, hogy azt az utat követhesse, amelyet a Jóisten számára a legjobbnak ítélt.

Az embert ezer szállal köti mindaz, ami már elmúlt és ugyanúgy már soha nem tér vissza. Mindannyiunk életében mégis annál mélyebb nyomot hagyott ez a múltnak nevezett idő, mely mindvégig formált, elvett- és épített, néha-néha jól időzített, de előfordult, hogy a lehető legrosszabbul. Mégis egyetlen perce sem volt hiába, ebben mára már teljesen biztos vagyok.

A szüleim első gyermekeként és a nagyszüleim első unokájaként érkeztem a családukba. Élete első szakaszából az embernek még nincsenek igazán emlékei, ez természetes. Így tehát ha emlékeim nincsenek is, azt viszont tisztán kijelenthetem, hogy éreztem -és a mai napig is érzem-, hogy szeretve vagyok. Elsősorban a Jóisten által, hiszen élhetek és bármennyire zord is a világunk én kaphattam egy lehetőséget arra, hogy szebbé és jobbá tegyem. Személy szerint azt vallom, hogy ennél nincs is nagyobb ajándék. Másodjára pedig a családom által, hiszen az első perctől kezdve igyekeztek mindent megadni, amire csak egy gyermeknek szüksége van ahhoz, hogy fejlődhessen és később a társadalmunk egyik építő tagja lehessen. A családom mélyen hívő, római katolikus család. Ebből adódóan nyilvánvaló volt, hogy engem is megkeresztelnek és keresztény értékrendek szerint igyekeznek majd nevelni. Ezáltal egy olyan világnézet alakult ki bennem, amely tökéletes alapja volt annak, hogy az évek során kialakíthassam a személyes hitemet is, amely azóta is áthatja a mindennapjaimat. Egy átlagosnak mondható család tagjaként cseperedtem, édesanyám és édesapám családi vállalkozásként szívvel-lélekkel vitték és viszik azóta is a családi gazdálkodásunkat. Aki kicsit is belelát ebbe az életformába, az

tudja, milyen gyönyörű és mégis mennyire bizonytalan terület ez. Rengeteg munka gyümölcse lehet csak a termés, melynek beérése valójában sokkal több tényezőtől függ, mint ahogyan azt egy átlagos ember gondolná. Édesapám éjt nappallá téve dolgozott, fejlesztett és soha nem elégedett meg azzal, ami csak a jó közelében járt. A legjobbra törekedett, édesanyám pedig végig segítette ebben. Ez a Jóistennek hála így megy mind a mai napig és a pici kis „tanyából” mára már egy korszerű állattartótelep lett. Minden elismerés a szüleimet illeti és minden köszönet a Jóistent, hogy elég erőt és kitartást adott az eredmények eléréséhez és az álmok megvalósulásához.

Az előző sorokból talán már sejteni lehet, hogy egy kis faluban nőttem fel, távol a városi nyüzsgéstől, talán ebből gyökerezhet az, hogy a lelkem mélyén egy békés, csendes lánynak tartom magam. Visszagondolva az elmúlt időkre, felhőtlen gyermekkorom volt és néha elcsodálkozom azon, hogy mennyire megváltozott és felgyorsult minden körülöttem. Elevenen élnek bennem a szürkének hitt hétköznapiak, melyek talán a legszebb idők voltak és úgy érzem elmondhatom azt, hogy még éppen annak a generációnak a tagja vagyok, akinek még volt „igazi” gyermekkor. Hogy mit nevezek én igazi gyermekornak? Nem tudom pontosan... Talán a bújócskákat a nagyszüleim szőlőskertjében vagy az aszfaltkrétás járdát a házunk előtt. Akkor nem éreztem, mennyire szerencsés vagyok, hogy ezeket átélhetem. De az évek távlatából már olyan gyönyörű és mély emlékekké változtak ezek a szürkének hitt hétköznapiak, hogy talán soha nem lehetek elég hálás ezért a szabad és örömteli kiskorért.

Az óvodám közel volt hozzánk, így soha nem kellett túlságosan korán keljek, vagy sokat sétáljak a hidegben. Akkoriban még egyáltalán nem érdekelt, hogy milyen ruhában megyek aznap óvodába, hiszen senki sem szólt meg azért, hogy nézek ki éppen. Soha nem éreztük kínosnak azt, hogy gyerekek vagyunk, sőt... Mindenki barátkozott mindenkivel, segítettük egymást ahogyan csak tudtuk. Akkor még nem néztük kit milyen autóval hoztak a szülei és fogalmunk sem volt arról, mennyire sokba is kerül egy márkásabb ruha vagy cipő. Talán ez az a szabadság, ami hiányzik a mai gyermekek életéből. Hiszen ma már több mindent tesz az ember érdekből, mint szíve akarata szerint és azt hiszem ez már az egészen kicsi gyerekeknél is megjelenik napjainkban... Nekem két testvérem van, egy négy évvel fiatalabb öcsém és egy tíz évvel fiatalabb húgom, akik felé örökké nagy szeretettel fordulok majd és mindig hálás leszek a sok közös mókáért, csínytevésekért és a néhanapján előforduló veszekedésekért, hiszen ők is nagyban hozzájárultak ahhoz a lányhoz, aki ma én vagyok. Megtanulhattam általuk alkalmazkodni, együtt gondolkodni és osztozni, ezek pedig igen hasznos erények az életben. Ekkoriban még komolyan néptáncoltam az egyik nagyvárosi

népiegyüttesben. Nagyon szerettem és ez a hobbi egy külön kis világ volt számomra. Minden fellépés, karneváli felvonulás és verseny külön-külön hozzátettek valamit a személyiségemhez, erősítették a kitartásom és a hazám valamint a kultúráim iránti szeretetemet. Heti kétszer vitt anyukám a próbákra, volt, hogy az akkor még egészen kicsi öcsémrel együtt. Arra, hogy mekkora áldozat is volt ez a szüleimtől csak akkor jöttem rá igazán, amikor a húgom születése után éreztem, hogy még én is nehezebben egyeztettem már össze ezt a hobbimat az egyre nagyobb iskolai követelményekkel. Bele sem merek gondolni, anyukám számára mekkora áldozat volt ez, három gyermekkel utazni heti két alkalommal, csupán egy hobbi kedvéért. Örökké hálás leszek ezért az időszakért, mert nagyon sokat tett hozzám a néptánc és nagyon remélem, hogy ezt a csodálatos szeletét a magyarságomnak majd én is továbbadhatom a gyermekeimnek.

Mindeközben teltek-múltak az óvodás éveim és a törékeny kislány az iskola kapujában álldogált. Általános iskolai tanulmányaimat szintén a falunkban kezdtem. Az első napokról azt hiszem teljesen tiszta emlékeim nincsenek, csak álltam a tanító néni mellett a kis pajtásaimmal, mit sem sejtve arról, hogy mennyi minden vár még rám az iskola falain belül az elkövetkezendő nyolc tanévben. Már első osztálytól kezdve éreztem a kötelesség súlyát, soha nem bírtam elviselni azt, ha valamilyen feladatomat csak félig végeztem el vagy magamhoz mérten gyengébben teljesítettem. Ez a kötelességtudat vonzotta magával azt, hogy az érdemjegyeim egészen jól alakultak. Az első négy év tanévzáró ünnepségeiről szinte mindenki boldogan tért haza, hiszen az alapok megtanulása még sokak számára érdekesnek és elengedhetetlenül fontosnak tűnt. Tanítóink is igyekeztek biztos alapokkal ellátni bennünket és mindvégig fogták a kezünket, az első betűinktől az első önálló fogalmazásunkig, az első matematikai összeadásunktól a rettegett szöveges feladatokig. Ez a négy év érdekes, tapasztalatokkal teli volt és kellőképpen felkészültünk a következő fejezetre, a felső tagozatra. Ez egy olyan időszak kezdete volt, ahol minden gyökeresen megváltozott. Mindannyian éreztük már, hogy fél lábbal még egészen kicsik vagyunk és szükségünk van a biztos támaszra mind a családi mind az iskolai közeget tekintve. Másrészt megfogalmazódott bennünk az érzés, hogy meg kell tennünk az első lépéseket a következő célunk felé és hogy lassan el kell kezdenünk minél inkább önálló gyermekekké cseperedni. Emlékszem, hogy számomra mennyire félelmetesnek tűnt szembenézni azzal a ténnyel, hogy eljött az ideje annak, hogy kicsit elkezdjem keresni a saját utamat az életben. Nem tudtam és talán még nem is akartam tudomást szerezni arról, hogyan fog a szüleink és tanáraink szeme láttára néhány éven belül ez a húsz diák húsz különböző útra indulni az életben.

Egy dologban viszont biztos voltam, mégpedig abban, hogy tanulnom kell és nincs más lehetőségem. A tudásom és a hitem lesz az, ami fölött bármi történik csak én és a Jóisten rendelkezhetek és ez a kettő lesz az, ami mindvégig kísér majd életem során és melyeket soha senki nem vehet majd el tőlem. Ebbe a gondolatba kezdtem el nagyon erősen kapaszkodni, amikor immár felsős diákként álltam ünneplő ruhámban a tanévnyitó ceremónián. Teltek a napok és a hetek én pedig szépen lassan hozzászoktam ehhez az új élethelyzethez. A megszokott tantárgyakat és órarendet felváltották az új tantárgyak és a régi tanítóinkat egy sereg új tanár, akik mindannyian másképp tanítottak és kérték számon a leadott tananyagokat.

Ehhez fűződő legkedvesebb emlékem az első magyar irodalom óráim. Már csak azért is, mert mindenki, akivel addig beszéltem, igyekezett velem elhitetni, hogy ez egy borzalmas tantárgy és a tanárnő sem szereti a diákjait. Én személy szerint igyekeztem nem figyelembe venni ezeket a lehúzó hangokat, amelyeket igen nehéz volt elnyomni, mert szinte üvöltve próbálták elfogadtatni velem azt, hogy ebben a világban előny az előítéletesség. Félve ültem be az első magyaróráimra, csak az járt a fejemben, hogy vajon nekik lesz-e igazuk vagy esetleg sikerül bizonyítani saját magam számára, hogy érhet még valamit az, ha az ember nem hallgat mindig a legnegatívabb gondolatokra. Nyílt az ajtó és egy magabiztos, kedves tanárnő lépett be a tanterembe. Első perctől kezdve láttam rajta az elszántságot, éreztem, hogy szívből szeret tanítani és hogy legnagyobb céljaként tekinti azt, hogy továbbadhassa azt a rengeteg értékes tudást, amelyet ő már megszerzett. Az osztályomban mindenkit magával rántott a negatív hangok árja, soha nem szerették a tanárnőt. Én viszont megmagyarázhatatlanul nagy nyugalmat éreztem, ha tőle tanulhattam és minden szavát értékesnek tartottam. Végül a tanárnő lett számomra a családom mellett a legnagyobb támaszom az elkövetkezendő négy évben. Ott volt mellettem minden helyzetben és igyekezett lelket önteni belém, amikor én a legnagyobb káoszban éreztem magam. A sok-sok tanulás meghozta az eredményét és ezt az osztálytársaim nem nézték jó szemmel. Sokszor bántottak szavakkal a tanulmányi eredményeim miatt, stréberként ismertek és soha nem barátkoztak velem. Azt éreztem, hogy nem illek bele a közösségbe, a tanárnőn kívül soha senki nem érezte velem azt, hogy építő tagja lennék ennek az osztálynak vagy egyáltalán a generációmnak. Minden reggel szorongással indultam el az iskolába és ezt az érzést leginkább az váltotta ki belőlem, hogy nem tudtam, mit tehetnék másképp, hogy elfogadjanak, de ezen túllátva minden nap igyekeztem kihozni magamból a legtöbbet, ami tőlem tellett. Sok versenyen részt vettem, ami sokszor a végletekig kimerített, ráadásul egy idő után elkezdtek az emberek a környezetemben úgy gondolkodni erről, hogy természetes az, hogy én minden

ilyen megmérettetést elvállalok. Talán nem is sejtették, hogy ezáltal én akaratlanul is olyan terheket teszek a vállaimra, amelyekkel egy akkoriban még törékeny kislány nehezen tudott megbirkózni. Éreztem, hogy meg kell feleljek és hogy nem opció az, hogy én valakinek is nemet mondjak. Félttem, hogy mégis mit gondolnának rólam, ha én valaha is nemet mondanék valakinek, vagy nem teljesítenék úgy, ahogyan ezt tőlem elvárják. Mára már látom, hogy ez a gondolkodásmód olyan erősen szőtte körém a megfelelési kényszer soha nem eresztő hálóját, hogy évek hosszú munkájába telt, mire végleg le tudtam oldani magamról ezeket a „bilincseket”. A tanárnő volt az egyetlen ember az iskolai környezetemből, aki észrevette mennyire igyekszem megtalálni az utamat és mindig mellettem volt, hogy a legjobb tudása szerint segítsen.

Telt-múlt az idő, eljött az utolsó általános iskolai tanév, a pályaválasztás éve. A szüleimmel átgondolva a lehetőségeket eldöntöttem, hogy egy debreceni gimnázium diákjaként szeretném folytatni a tanulmányaimat. Nagyon sokat készültem a központi felvételire és elterveztem, hogy megjelölök az iskolák között egy olyan gimnáziumot is, amely megyei szinten is elég kiemelkedő intézménynek számít. Specializációként az emelt magyar irodalmat választottam, hiszen ez volt az egyetlen olyan tantárgy, ami igazán közel került a szívemhez. Amikor eljött az idő, hogy tanáraink előtt is be kellett számolnunk róla, hová szeretnénk beadni a jelentkezésünket, szinte minden tanáromtól lesajnáló megjegyzéseket kaptam. Úgy vélték, nem vagyok tisztában a képességeimmel és csupán nagyvonalúságból szeretnék egy ilyen neves gimnáziumban tanulni. Mindannyian igyekeztek lebeszélni róla, szerették volna, ha végül meggondolom magam. Visszagondolva erre az időre akkoriban mélyen bántott ez a dolog, mára már azt hiszem nem volt hiába, hiszen bátorsággal és elszántsággal kellett felruháznom magam ahhoz, hogy a megszokottól eltérően végre én is elkezdjek küzdeni az álmaimért. Hiszen nem maradhattam mások boldogtalanságának kalitkájában, ideje volt megtanulnom, hogy a saját életem alakulásáért én leszek a legnagyobb felelős. A családom mindvégig támogatott, ellenben a tanárainkkal. Két tűz közzé kerülve végül elmondtam a magyartanárnőmnek a terveim, ő pedig megnyugtatót és arra biztatott, hogy higgyek a Jóisten terveiben. Emlékszem, milyen sokszor ismételtette, hogy mennyire sokra lehetek még hivatott és hogy higgyek abban, hogy végül oda vesznek majd fel, ahol lennem kell. Hiszen minden embernek megvan a saját útja, melyet bármi áron járnia kell, mindvégig szolgálva azt, aki ezt az utat elkészítette számára. Ennek tudatában tehát megpróbáltam és –kizárva minden lehúzó tényezőt- beadtam a jelentkezésem azokba az intézményekbe, amelyekbe mindig is nagy álmom volt bekerülni. Tudtam, hogy ezt a döntésemet valószínűleg valóságos gyűlöletáradat követi majd, de elfogadtam és mindvégig

tudtam és éreztem, hogy pontosan úgy döntöttem, ahogyan ezt a szívem diktálta. Azt hiszem ez hatalmas tapasztalat volt számomra, hiszen ezt mondhatom az első olyan nagyobb, felelősségteljes döntésemnek, melynek meghozatalán konkrétan a jövőm forgott kockán. Kérdéses volt, hogy ismét mások akarata szerint cselekszem-e, vagy eljön az a pillanat, amikor inkább a saját érdekeim helyezem előtérbe és azokra hallgatok, akik az én javamat szolgálják. Az utóbbi módon cselekedtem és ez megnyugtatta a lelkiismeretemet. Eljött a felvételi ideje és én felszabadultan és boldogan jelentem meg a vizsgákon. Élveztem, hogy a magyar irodalmi szóbeli felvételek során végre arról a tárgyról adhatok számot, amit valóban nagy érdeklődéssel és gondossággal tanulok évek óta. Mindegyik elbeszélgetés végén dicséretet sokaságával távozhattam, minden megjelölt gimnáziumban szívesen láttak volna. Végül az első helyen jelölt gimnáziumba nem sikerült bejutnom, tizenöt hely választott el a sikeres felvételtől. Eleinte rendkívül csalódott voltam, úgy éreztem nem tudtam bebizonyítani senki számára, hogy egy kis faluból is elérhet valamit az ember, ha igazán elszánt és kitartó.

A sikeres felvételtől szóló értesítés végül a második helyen megjelölt római katolikus gimnáziumból érkezett, ide szerettem volna a leginkább bekerülni, ha az első opcióként megjelölt intézménybe nem sikerül felvételt nyernem. Az öröm és a bánat szinte összekapaszkodva járták át a gondolataimat. Félttem, hogy szégyent hoztam magamra és mindenkire, aki hitt bennem. Másrészt tudtam, hogy minden tőlem telhetőt megtettem és örülnöm kellene a sikeremnek. Harcoltam a tények elfogadásával, harcoltam magammal. Minden erőmmel okokat próbáltam keresni arra, hogy mégis mi az, ami miatt ennek így kellett történnie. A választ a magyartanárnőm már-már minden pillanatban a fülemben csengő gondolatai adták meg. Ott vagyok, ahol lennem kell és a Jóisten soha nem tesz hiábavaló kitérőket az ember útjába. Ez a gondolat az általános iskolai ballagásom napján tisztult le bennem leginkább, amikor elgondolkodtam azon, mennyit imádkoztam azért, hogy az Isten küldjön nekem valakit, aki utat mutat ebben a káoszban és segít megkeresni azt az énemet, aki önmagam legjobb változata. Azt hiszem ráismertem, hogy ez a tanárnő az idők során az én harmadik nagymamám lett és ha valamit, akkor azt biztosan be tudtam bizonyítani, hogy a világunk egyik legrondább fekete foltja az emberek lelkén éktelenkedő előítéletesség és irigység. Remélem, hogy ez a tanárnő soha nem felejt el, hogy mekkora példaképként áll előttem és hogy mennyire hálás vagyok neki!

A ballagás után hosszú nyár következett, az idő múlását pedig lassította a bennem kavargó kérdések sokasága. Jól fogom-e érezni magam? Találok-e majd barátokat? Meg fogok-e tudni felelni? Ezeket a kérdéseket olykor-olykor

csillapították a csendes nyári napok, amikor csak kiültem az udvarra a kedvenc könyvemmel, vagy futni mentem a lenyugvó nap arany palástja alatt. Igyekeztem meglátni a szépséget az egyszerű dolgokban, mert rá kellett jönnöm arra, hogy a saját boldogságom első számú megteremtője én vagyok. Sokat imádkoztam, hogy minden a lehető legjobban alakuljon és bíztam abban, hogy szép életszakasz veszi majd kezdetét az életemben. Eljött a nyár vége, megkaptuk a meghívót a gólyanapra. Ott álltam az iskola ajtajában, pontosan olyan félénken, mint nyolc évvel azelőtt kis elsős diákként. Végül a helyzetem a gimnáziumi évek alatt sem lett egyszerűbb, mégis úgy éreztem, hogy ez az a hely, ahol lennem kell és itt kell gyarapítanom a tudásomat és megalapoznom a jövőmet. Az egyik olyan dolog, ami mind a mai napig hiányérzetet kelt bennem, az talán a mély barátságok hiánya. Tudom, hogy bár csendesen, de annál is többen vagyunk ebben a helyzetben a kortársaimmal. Nem tudom, mi volt az, ami valójában ekkora szakadékot húzhatott ember és ember közzé és talán általánosan egy dologra sem szeretném ráhúzni ennek a problémának súlyos a köpenyét. Úgy érzem ahogyan ez a világ felgyorsult és elkezdte bebörtönözni az emberek lelkét, úgy öltött egyre nagyobb mértéket az irigység, felszíniesség, árulás és istentelenség. Azt hiszem hiányzik az emberekből a hit, az empátia és az elfogadás és talán a legnagyobb emberi erény is, a szeretet. Nagyon kevés esetben tudunk már igazi barátságokat kötni, mert rengeteg esetben végül mindegyiket megöli a közömbösség és a nemtörődömség. Mindig vágytam olyan barátságokra, ahol együtt mehetünk moziba, kávézni vagy éppen csak átbiciklizhetünk a szomszéd faluba, de a sok-sok lemondott találkozó után már elkezdtem elfogadni, hogy ez nem az a generáció lesz, ahol ezt olyan egyszerűen megtalálhatom.

Amikor ezeket az érzéseket elmeséltem egy számomra nagyon kedves embernek számára ő azt tanácsolta, hogy ne hagyjam veszni ezeket az értékes időket és ha még magamban is, de menjek el minden programra, ahová csak szeretnék. Így jutottam el odáig, hogy hosszú idő után elmentem magamban kávézni, vásárolni, sétálni. Áttörésként éltem meg ezeket az alkalmakat és azt éreztem nem köt senki időbeosztása és hogy már nem várom el senkitől, hogy időt szánjon rám. Hiszen tudtam, hogy azért mégiscsak vannak az életemben néhányan, akik bármit megtennének azért, hogy jól érezzem magam. Felmerült a kérdés bennem, hogy miért is áldozzak én több időt a szomorkodásra, ha a hála súlya sokkal többet nyom már a mérlegben!? Örömmel töltött el, hogy tettem egy lépést a saját boldogságom irányába, még ha ez néha azzal is járt, hogy darabok tűntek el az egészből, hiszen sok ember elhagyott a változás útja alatt. Én magam is nehezen fogadtam el a változást és fájt belegondolni, hány olyan ember tűnt tova hirtelen. Mindannyian olyan emberek voltak, akikben hittem és

akiken az utolsó erőmmel is képes lettem volna segíteni. Voltak olyanok is, akik egészen közeli szálakkal kötődtek hozzám, voltak akik „csak” távoli barátoknak mondhatók, mégis mindannyian az életem egy-egy jelentős szereplői voltak. De az idők változtak, ők úgy érezték nélkülem is magabiztosan mennek tovább én pedig elfogadtam. Elfogadtam, mert a változás része az elfogadás is és mára már azt hiszem látom az életem alakulásában a Jóisten terveit. Soha nem haragudtam és nem is fogok haragudni rájuk, csupán beláttam, hogy leginkább csak azokra érdemes figyelmet fordítani, akik nem a szakadék széléről szeretnének lelökni a bukásomra várva, hanem sokkal inkább büszkén adnak nekem szárnyakat, hogy minden céloom elérhessem. Ezek után talán a kérdés klasszikus: szárnyak nélkül mégis ki tudna ténylegesen repülni? Így a gimnázium vége felé közeledve talán ez a tapasztalat és felismerés az, ami biztosan életem végéig kísér majd. Az évek alatt mindvégig kerestem az utamat, azt aki valójában én vagyok.

Mára van bennem egy kép, egy kép arról a nőről, aki talán néhány év múlva én lehetek. Úgy érzem nem egy szakmát, hanem egy valóságos hivatást érzek most magaménak és ha a Jóisten is úgy gondolja, remélem, hogy néhány év elteltével gyógypedagógusként segíthetek majd minél több gyermeknek. Az írásom elején megígértem, hogy bebizonyítom majd, hogy minden ember értékes és Isten legszebb műve. Gyógypedagógusként lehetőséget látok arra, hogy olyan gyermekek életét tegyem majd szebbé, akiket a társadalom valamilyen normák alapján másnak ítél meg. Isten előtt viszont minden ember ugyan olyan kincs és minden embernek küldetése van ezen a világon, szülessen bármikor és bárhová. Nincs olyan reménytelennek tűnő élethelyzet, amelyből ne lehetne felemelkedni kellő akarattal, nincs győzelem, amelyben nem lehetne dicsőségesnek maradni kellő alázattal és nincs olyan dolog, amiért az ember ne lehetne hálás, csak képesnek kell lennie felismerni ezeket. Nagyon remélem, hogy minden, amit most látok magam előtt életcélként, az idővel Isten és emberek segítségével végül megvalósul és saját magam számára is bebizonyíthatom majd, hogy tényleg minden boldog és nehéz pillanat egyaránt megérte.

Végezetül ismételten köszönettel tartozom minden embernek, aki valaha az életemben van, volt és lesz! Mindenki valamilyen módon a javamat szolgálta és hozzájárult ahhoz, hogy magabiztosabban és kitartóbban tudjak haladni az utamon. Hiszem, hogy minden rossz ellen a legnagyobb fegyverem a hála, így igyekszem élni a mindennapjaimat. Köszönöm, hogy ezáltal a néhány oldal őszinte vallomás által önök is részesei lehettek egy fiatal mindennapjainak, beleláthattak azokba az élethelyzetekbe, amelyek nekünk sokszor kihívást jelentenek és megismerhették annak a nagy útnak egy kis szeletét, amelyet minden nap járunk.